

[Victor Larsen.]

tilkendegivet af de upolitiske Lytterforeninger, netop disse Foreninger, som det ærede Medlem benyttede Lejligheden til at sparke efter, saa temmelig uberettiget. Men de lige Vilkaar maa naturligvis ogsaa gælde, naar fremtrædende Socialdemokrater, ogsaa Ministre, faar Ordet, og jeg benytter Lejligheden til at udtale Haabet om, at de Overvejelser, der for Tiden paa Foranledning af Kritikken af Transmissionen eller, om man vil, den manglende Transmission fra Mødet i Handels- og Kontoristforeningen finder Sted inden for Radiofoniens snævre Ledelse angaaende Forholdene for saadanne Transmissioner i Fremtiden, maa resultere i, at man finder en Løsning, der efterhaanden skaber netop fuld Ligelighed til alle Sider, hvad det efter min Opfattelse i nogen Grad har skortet paa i en Række Tilfælde.

De Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Rager i øvrigt fremsatte om de upolitiske Lytterforeningers Protest mod Handelsministerens Udtalelser ved en bestemt Lejlighed for nylig, viste i øvrigt, at det ærede Medlem aabenbart savner dybere Indsigt i, hvad det drejer sig om. Hvad der fra de upolitiske Radioklubbens Side protesteredes imod, var ikke Handelsministerens Tilstedeværelse som Taler, naturligvis ikke, men derimod den Omstændighed, at de Forudsætninger, under hvilke Transmissionen af Jubilæumsmødet i Handels- og Kontormedhjælperforbundet fandt Sted, paa det groveste blev krænket. Den arrangerende Forening havde som saa mange andre jubilerende Organisationer, der opnaar Tilladelse til en Transmission i en saadan Anledning, underskrevet den sædvanlige Erklæring om, at man ikke vil benytte Transmissionen til direkte Agitation for Organisationerne eller for et bestemt politisk Parti eller dets Presse; der eksisterer som bekendt en Standarderklæring, der bruges ved saadanne Lejligheder, og den anvendtes ogsaa ved den Lejlighed og blev underskrevet af dem, der havde Ansvaret, men til Trods herfor hørte Lytterne den højtrædede Handelsministers Opfordring til at støtte den paagældende Fagforening, støtte Socialdemokratiet og støtte den socialdemokratiske Presse. Det er imod Overtrædelser af denne Slags, altsaa Misbrug af Radioen, at man protesterer; det var mod dette oplagte Brud paa Forudsætningerne, et oplagt Brud paa givet Ord og stillet Garanti, at de upolitiske Lytterforeninger protesterede, og jeg synes ikke, de skal høre ilde herfor. Det er tværtimod ganske heldigt, at der er Organisationer, som ud fra en almindelig Lytterinteresse hol-

der et vaagent Øje med, hvad der forefalder inden for Radioen, og sørger for, at Misbrug bliver paataalt, saaledes som det er sket i det foreliggende Tilfælde. De Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Rager fremsatte angaaende de upolitiske Lytterforeninger, og som altsaa, hvad jeg her har paavist, hviler paa en fuldkommen forkert Grund, burde det ærede Medlem altsaa have sparet sig.

Jeg er ikke helt uenig med det ærede Medlem i, at en anden Form for Radio-raadsvalg kunde være mere formaalstjellig, idet det bør tilstræbes, at alle Lyttere faar Adgang til at deltage i Radioraadsvalget uden absolut at skulle tvinges til at være Medlem af den ene eller den anden Lytterforening, men jeg vil meget bede om, at der fortsat i Radiofoniens Ledelse bevares en direkte Repræsentation for Lytterne som Lyttere. Det er dog Lytterne, der har skabt Grundlaget for det, der nu er Statsradiofonien, og der er talrige almindelige Lytterinteresser knyttet til Radiofoniens fortsatte Udvikling, hvorfor Lytterne ogsaa fortsat bør sikres rimelig Medindflydelse paa Ledelsen af den danske Radio paa et sagligt og upolitisk Grundlag, ganske bortset fra den Repræsentation, som de politiske Partier ad anden Vej har og ogsaa bør have i Fremtiden.

Jeg vil til Slut gerne sige om Kommunernes Stilling, at jeg ved naturligvis ikke, hvorledes det gaar ærede Medlemmer i denne Sag, men mig gaar det paa den Maade, at hver Gang jeg læser, at nu har den Kommune og nu har den standset sine Betalinger, stemmer det mig meget alvorlig. Jeg synes, at det er meget sørgeligt. Thi hvad er det, der er sket i hvert enkelt Tilfælde? Der er sket det ganske simple, at naar en Kommune er kommet dertil, saa har den udtømt sine Laanemuligheder, og saa har den pumpet saa mange Skatter ud af sine Skatteydere, som den overhovedet har kunnet. Saa er den kørt fast. Skatteyderne har heller ikke mere at betale med.

Dette er en uhyre farlig Tingenes Tilstand, og med det Kendskab, jeg har til en lang Række af dette Lands Kommuner, ved jeg, at ud over disse Kommuner, hvis daarlige finansielle Forhold kommer til almindeligt Kendskab, er der en lang, lang Række Kommuner, som, om jeg saa maa sige, skjuler deres Fattigdom; for hvem det gælder, at de er ikke kørt fast i den Forstand, at de overhovedet ikke ved deres levende Raad mere, men det gaar sværere og sværere for dem. Selv Kommuner, som tidligere klarede Dagen og Vejen jævnt hen,